

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/61/2020
Identifikačné číslo spisu: 6117211896
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6117211896.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. Viliam Čech, s miestom podnikania K Surdoku 7668/9, 080 01 Prešov, IČO: 34 347 470, proti žalovanému: Mesto Svidník, Sovietskych hrdinov 200/33, 089 01 Svidník, IČO: 00 331 023, o zaplatenie 189.945,84 Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. mája 2019, č. k. 4Cob/21/2018-389, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník, ako súd prvej inštancie, rozsudkom z 15.03.2018, č. k. 3Cb/8/2017-337 uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 189.945,84 Eur s 5 % úrokom z omeškania z istiny od 01.08.2016 do zaplatenia a tiež povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dňa 23.03.2016 bola uzatvorená medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim kúpna zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a predmet kúpnej zmluvy bol žalobcom odovzdaný žalovanému Zápisom o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby dňa 01.06.2016, pod č. 02/2016, č. 03/2016 a č. 04/2016. V zápisoch o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby sa uvádza, že práce boli vykonané v súlade s platným STN a v dobrej kvalite, pričom dodatočné práce neboli požadované. Vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného na základe kúpnej zmluvy z 23.03.2016 bol povolený Okresným úradom K. - Katastrálny odbor pod č. N na LV č. XXXX, kat. úz. K.. Žalobca predmet kúpnej zmluvy fakturoval žalovanému faktúrou č. FB160028 zo dňa 01.06.2016 s dátumom splatnosti dňa 31.07.2016 sumou 1.661.500,- Eur za bytový dom súpisné č. 450, ktorá faktúra bola žalovaným uhradená v celom rozsahu. Faktúrou č. FB160029 zo dňa 01.06.2016 fakturoval žalobca žalovanému sumu 137.880,- Eur s dátumom splatnosti

dňom 31.07.2016 za predaj súvisiacej infraštruktúry - vodovodnej prípojky, kanalizačnej prípojky, miestnej komunikácie a parkoviska k bytovému domu súpisné č. 450, ktorá faktúra bola uhradená žalovaným taktiež v celom rozsahu. Žalobca faktúrou č. FB160030 zo dňa 01.06.2016 s dátumom splatnosti dňa 31.07.2016 fakturoval žalovanému sumu 189.945,84 Eur za predaj infraštruktúry - elektrickej prípojky, plynovej prípojky, odlučovača ropných látok, terénne úpravy a detské ihrisko. Táto faktúra nebola žalovaným uhradená, preto jej zaplataenia sa domáhal žalobca v predmetnom spore.

3. Za nesporne preukázané mal súd prvej inštancie aj to, že pred uzatvorením kúpnej zmluvy dňa 23.03.2016 Mestské zastupiteľstvo mesta Svidník na svojom zasadnutí dňa 24.04.2013, uznesením č. 339/2013 schválilo znenie Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve na kúpu bytového domu a prislúchajúcu technickú vybavenosť, ktorá Zmluva o budúcej kúpnej zmluve podľa § 50a Občianskeho zákonníka bola následne uzatvorená dňa 20.06.2013 medzi žalobcom ako budúcim predávajúcim a žalovaným ako budúcim kupujúcim.

4. Uznesením č. 505/2014 zo dňa 29.09.2014 Mestské zastupiteľstvo mesta Svidník schválilo Dodatok č. 1 k Zmluve o budúcej kúpnej zmluve, ktorého obsahom bola zmena jednotlivých článkov zmluvy, vrátane bližšej špecifikácie budúcej ceny budúceho predmetu kúpy, vrátane ceny terénnych úprav, búracích prác a prípravných prác v objekte staveniska. Cena týchto prác bola určená sumou 189.942,84 Eur s DPH. Schválený Dodatok č. 1 k Zmluve o budúcej kúpnej zmluve bol uzatvorený 12.11.2014.

5. Dodatok č. 2 k Zmluve o budúcej kúpnej zmluve schválilo Mestské zastupiteľstvo mesta Svidník uznesením č. 25/2014 dňa 30.12.2014. Týmto došlo k opakovanému schváleniu odkúpenia aj technickej vybavenosti - terénnych úprav, vrátane búracích prác a prípravných prác v objekte staveniska za dohodnutú kúpnu cenu 189.945,84 Eur s DPH. Dňa 12.01.2015 bol uzatvorený Dodatok č. 2 k Zmluve o budúcej kúpnej zmluve v znení Dodatku č. 1 z 12.11.2014.

6. Po uzatvorení kúpnej zmluvy dňa 23.03.2016 Mestské zastupiteľstvo mesta Svidník na svojom zasadnutí dňa 24.08.2016 pod č. 276/2016 prijalo uznesenie, ktorým zrušilo uznesenie mestského zastupiteľstva č. 25/2014 z 30.12.2014 v bode 16, ktorý obsahoval schválenie vyčlenenia vlastných finančných prostriedkov mesta na kúpu technickej vybavenosti - terénne úpravy, vrátane búracích prác a prípravných prác v objekte staveniska prislúchajúcej k nájomným bytom v bytovom dome na ulici Karpatská vo Svidníku vo výške 189.945,84 Eur z rozpočtu mesta. Vo vzťahu k tomuto postupu žalovaného súd prvej inštancie poukázal na uznesenie č. 25/2014 z 30.12.2014, ktorým bol schválený Dodatok č. 2 k Zmluve o budúcej kúpnej zmluve, ktorým bolo schválené aj odkúpenie technickej vybavenosti - terénne úpravy, vrátane búracích prác a prípravných prác v objekte staveniska za dohodnutú cenu 189.945,84 Eur s DPH, čo považoval za postačujúce na preukázanie dôvodnosti nároku žalobcu.

7. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 34, § 37, § 39, § 40, § 43, § 46, § 50a, § 50b, § 559, § 588 Občianskeho zákonníka, ako aj § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení zmien a doplnkov, § 9 ods. 2 a § 12 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obci v znení neskorších predpisov.

8. V nadväznosti na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obci vyslovil súd prvej inštancie názor, že súhlas mestského zastupiteľstva k schváleniu konkrétnej kúpnej zmluvy z 23.03.2016 nebol potrebný, keďže išlo o nadobudnutie majetku v prospech mesta od fyzických alebo právnických osôb, teda nebolo potrebné schvaľovať celé znenie kúpnej zmluvy, ale stačilo schváliť zámer kúpy nehnuteľnosti a základné podmienky kúpy, čo v danom prípade bolo splnené. Zámer na kúpu nehnuteľnosti obsahovali viaceré uznesenia mestského zastupiteľstva, a to uznesenie č. 339/2013 z 24.04.2013, č. 505/2014 z 29.09.2014 a č. 25/2014 z 30.12.2014, ako aj Zmluva o budúcej kúpnej zmluve z 20.06.2013. Svoj záver podporil poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 8Sžo/223/2008 z 02.04.2009. Za postačujúce považoval to, ak uznesenie zastupiteľstva obsahuje podstatné náležitosti pre zmluvu, ktorú chcú zmluvné strany uzavrieť. Zásady hospodárenia a nakladania s majetkom mesta nepovažoval v danom prípade za rozhodujúce, keďže ide o vnútorný predpis obce.

9. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že kúpna zmluva je v časti týkajúcej sa terénnych úprav neplatná, teda kúpnu zmluvu z 23.03.2016 považoval v celom rozsahu za platnú. Zámer na kúpu nehnuteľnosti bol riadne schválený, žalovaný predmet kúpy riadne prevzal bez námietok a pripomienok, prevzal aj tri faktúry na celkovú sumu 1.989.325,84 Eur, pričom faktúry žalobcovi nevrátil, teda nenamietal výšku kúpnej ceny. Žalovaný aj prevažnú časť kúpnej ceny zaplatil a nárok žalobcu, vyplývajúci zo spornej faktúry č. FB160030 žalovaný uznal listom zo dňa 26.09.2016 s odôvodnením, že nemá dostatok finančných prostriedkov a žalobca má mať strpenie. Takýto prejav žalovaného považoval súd prvej inštancie za uznanie záväzku v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k zvyšku nezaplatenej kúpnej ceny.

10. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že terénne úpravy neboli vykonané v takom rozsahu ako boli fakturované, súd prvej inštancie uviedol, že rozsah terénnych úprav žalovaný namietal až po podaní žaloby a nie po prevzatí predmetu kúpy, vrátane terénnych úprav, hoci tieto sú riadne zakotvené ako predmet kúpy, pričom nepredstavujú žiadne práce navyše. Súd prvej inštancie nezohľadnil ani námietku žalovaného o oneskorenom odovzdaní predmetu kúpy, keďže žalovaný v tomto smere nepredložil žiadne reklamácie voči žalobcovi. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že uznesenie č. 505/2014 z 29.09.2014 bolo zrušené uznesením zastupiteľstva č. 25/2014 z 30.12.2014, tak bolo zistené, že uznesením č. 25/2014 došlo k spresneniu údajov o počte bytov a len aby nedošlo k nejakej neprehľadnosti vo vzťahu k uzneseniu č. 505/2014 v jednotlivých bodoch, tak bolo prijaté nové, upresňujúce uznesenie č. 25/2014. Námietky žalovaného tak považoval súd prvej inštancie za účelové.

11. V súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dátume splatnosti neuhradenej faktúry, teda od 01.08.2016.

12. O trovách strán sporu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

13. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 16.05.2019, č. k. 4Cob/21/2018-389, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

14. Odvolací súd zdôraznil, že uznesením č. 505/2014 zo dňa 29.09.2014 mestské zastupiteľstvo schválilo Dodatok č. 1 k Zmluve o budúcej kúpnej zmluve, ktorého obsahom bola zmena jednotlivých článkov zmluvy, vrátane bližšej špecifikácie budúcej ceny budúceho predmetu kúpy, zahrňujúc aj cenu terénnych úprav, búracích prác a prípravných prác v objekte staveniska v sume 189.942,84 Eur s DPH, ktorý nárok je predmetom tohto konania. Zároveň mestské zastupiteľstvo schválilo investičný zámer mesta realizovať kúpu 33 nájomných bytov bežného štandardu, ktoré vzniknú výstavbou bytového domu - blok „B6“ a prislúchajúcej technickej vybavenosti, vrátane terénnych úprav a spevnených plôch. V ďalších bodoch schváleného uznesenia bola okrem iného špecifikovaná cena nehnuteľnosti a prislúchajúcej technickej vybavenosti a spôsob financovania.

15. K námietke žalovaného o potrebe posúdenia daného právneho vzťahu v zmysle Obchodného zákonníka odvolací súd uviedol, že žalovaný nešpecifikoval konkrétne ustanovenie Obchodného zákonníka, ktoré malo byť aplikované. Pokiaľ však predmetom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve ako aj samotnej kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti a tieto sa neprevádzali v súvislosti so zmluvou o dielo, príp. so zmluvou o predaji podniku, či kúpou prenajatej veci, odvolací súd dodal, že vtedy je použitie ustanovenia § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, vzťahujúce sa na kúpu hnutelnej veci (tovaru) vylúčené. Aplikáciu ustanovenia § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka prvoinštančným súdom preto odvolací súd považoval za správnu.

16. Vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti konania a nerešpektovaniu nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 ako aj príslušnej judikatúry Najvyššieho súdu SR odvolací súd uviedol, že všetky rozhodnutia, na ktoré poukázal žalovaný sa týkajú prekročenia právomoci starostu, resp. primátora mesta za situácie, že tento k jednotlivým úkonom o prevode majetku mesta (obce) pristúpil bez

akéhokolvek konkrétneho vyjadrenia predchádzajúceho súhlasu zastupiteľstva. V prejednávanej veci však tomu podľa odvolacieho súdu tak nebolo. Vychádzajúc z vyššie opísaných rozhodnutí mestského zastupiteľstva odvolací súd uzavrel, že mestské zastupiteľstvo v týchto rozhodnutiach vyjadrilo nespochybniteľný súhlas s konkrétnou kúpou nehnuteľnosti, teda s kúpou jasne a určito označeným predmetom kúpy a presne špecifikovanou kúpnu cenou. Žalobca vyhral verejnú súťaž, došlo k uzavretiu zmluvy o budúcej zmluve a dodatkov k tejto zmluve, na tomto právnom základe postavil bytový dom s príslušenstvom, na čo vynaložil finančné prostriedky a došlo k reálnemu prevodu predmetu zmluvy o budúcej zmluve.

17. Ďalej odvolací súd uviedol, že nadobudnutie nehnuteľného majetku, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy podliehalo schváleniu mestského zastupiteľstva. Vychádzajúc zo zmyslu a účelu zákona nie je možné spod schvaľovacieho procesu vylúčiť akýkoľvek prevod nehnuteľného majetku (kúpa, predaj, dar), keďže zákon hovorí všeobecne o úkonoch týkajúcich sa majetku. Porušenie citovaného ustanovenia by tak mohlo privodiť neplatnosť právneho úkonu v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s touto odvolacou námietkou však odvolací súd zdôraznil, že pre posúdenie platnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy z 23.03.2016 je potrebné dôsledne sa vysporiadať s otázkou, či k schváleniu takéhoto právneho úkonu mestským zastupiteľstvom došlo alebo nie. Odvolací súd bol názoru, že pokiaľ mestské zastupiteľstvo žalovaného schvaľovalo vyhlásenie obchodnej verejnej súťaže (vrátane príloh), tak schválilo zároveň uzavretie kúpnej zmluvy, ktorej obsah bol v podstatných náležitostiach totožný so zmluvou o budúcej kúpnej zmluve a jej dodatkami, ktoré boli schválené uznesením č. 505/2014 dňa 29.09.2014 a č. 25/2014 dňa 30.12.2014. Došlo tak k naplneniu zákonného ustanovenia § 11 ods. 4 písm. a/ zákona o obecnom zriadení, teda k schváleniu úkonu týkajúceho sa majetku žalovaného. Takémuto záveru nasvedčuje aj schválenie investičného zámeru mesta realizovať kúpu 33 nájomných bytov bežného štandardu, ktoré vzniknú výstavbou bytového domu - blok „B6“ a prislúchajúcej technickej vybavenosti, vrátane terénnych úprav a spevnených plôch uznesením zastupiteľstva č. 505/2014 dňa 29.09.2014. Túto argumentáciu odkázal odvolací súd aj na námietku žalovaného v súvislosti s absenciou prejavu vôle mestského zastupiteľstva s uzatvorením kúpnej zmluvy z 23.03.2016 v nadväznosti na uznesenie mestského zastupiteľstva č. 25/2014 z 30.12.2014

18. K námietke žalovaného o nesprávosti hodnotenia uznesenia č. 505/2014 mestského zastupiteľstva, ako zákonného dôkazného prostriedku z dôvodu jeho dodatočného zrušenia, odvolací súd poukázal na § 187 ods. 1, 2 C. s. p. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že uznesenie mestského zastupiteľstva č. 505/2014 bolo rozhodnutím kolektívneho orgánu mesta s dôsledkami na dotknuté subjekty v danom čase. Dodatočná zmena rozhodnutia, hoci aj spočívajúca v jeho čiastočnom zrušení, nespôsobuje nezákonnosť pôvodného uznesenia ako dôkazného prostriedku. Rozhodujúcim je posúdenie zákonnosti získania takéhoto dôkazu, o čom odvolací súd nemal pochybnosti.

19. Odvolací súd taktiež uviedol, že žalovaný v odvolaní trval na svojom práve neuzavrieť riadnu kúpnu zmluvu v prípade nedodržania podmienok dohodnutých v zmluve o budúcej kúpnej zmluve žalobcom vo vzťahu k terénnym úpravám a spevneným plochám, keďže tieto neboli skolaudované do konca roka 2015. Odvolací súd vo vzťahu k tejto odvolacej námietke poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 58 (v závere), s ktorým sa stotožnil. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o posúdení listu z 26.09.2016 ako uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Uvedený list obsahuje vyjadrenie žalovaného, že sa snaží uhradiť faktúru FB 160030 vo výške 189.945,84 eur, k čomu vyvíja snahu. Jeho prejav síce neobsahuje výslovne použitie výrazu „uznanie dlhu“, avšak z okolností prípadu je nepochybné, že išlo o uznávací prejav (R 25/1993).

20. Záverom považoval odvolací súd aj námietku žalovaného, spočívajúcu v nesprávosti výšky žalovanej sumy v porovnaní so skutočným rozsahom vykonaných prác, za nedôvodnú s tým, že k tejto navyše predložil žiaden dôkaz.

21. Odvolací súd preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

22. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý dovolanie odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

23. Žalovaný v podanom dovolaní podrobne poukázal na skutkové okolnosti prejednávaneho sporu a uviedol, že podstatnými znakmi právneho úkonu sú vôľa, prejav vôle, zameranie prejavu vôle, uznanie prejavu vôle právnym poriadkom a nastúpenie právnych účinkov. V majetkovoprávnych vzťahoch, kde je daná výhradná kompetencia mestského zastupiteľstva vôľu vyjadrujú a prejavujú rozdielne orgány mesta. Vôľu mesta vytvára mestské zastupiteľstvo, pričom prejav vôle mesta navonok vykonáva za mesto primátor mesta. Ide o prvok oddelenej tvorby vôle a vyjadrenia vôle rôznymi orgánmi mesta. V týchto prípadoch primátor mesta podľa dovolateľa len navonok vyjadruje vôľu konštituovanú mestským zastupiteľstvom.

24. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/284/2006 zo dňa 29.01.2008, v zmysle ktorého „u obce ako právnickej osoby je potrebné rozlišovať vykonávanie právnych úkonov od rozhodovania o týchto úkonoch a súd musí skúmať platnosť prejavu vôle tak z hľadiska formálnych (priatie uznesenia spôsobom ustanoveným v zákone) ako aj z hľadiska meritórnych náležitostí, ktorého jadrom je prejav vôle. Dovolateľ zdôraznil, že oprávnenie starostu konať v mene obce je obmedzené obecným zastupiteľstvom s dôrazom na verejný záujem. Úkonom s delenou kompetenciou starostu a obecného zastupiteľstva je nakladanie s majetkom obce, resp. robenia majetkovoprávnych úkonov obce všeobecne.

25. Rovnako podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR vyjadrenom v rozsudku zo dňa 08.01.2015, sp. zn. 5Obdo/45/2016, je nevyhnutné, aby právny úkon splňal formálne a materiálne náležitosti a to nielen pre vznik, ale aj pre zmenu a zánik majetkového právneho vzťahu. Dovolateľ dodal, že zákon o obecnom zriadení demonštratívne uvádza kompetencie obecného zastupiteľstva s tým, že starosta (primátor) rozhoduje o všetkých veciach správy obce, ktoré nie sú zákonom alebo štatútom obce vyhradené obecnému zastupiteľstvu.

26. V prípade kúpnej zmluvy zo dňa 23.03.2016 ide podľa dovolateľa v prvom rade o majetkovoprávny úkon mesta, skutkovo o nadobúdanie majetku do vlastníctva mesta, kedy zákon explicitne odkazuje na povinnú úpravu obce v zásadách hospodárenia, t. j. nakladania s majetkovými právami obce (mesta). Napokon existencia obmedzení pri nakladaní s majetkom obce potvrdzuje podľa dovolateľa aj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 zo dňa 01.04.2009, podľa ktorého zákony normujúce nakladanie s majetkom obce majú zjavne charakter zákonov a obmedzení v jej voľnosti pri rozhodovaní o hospodárení s majetkom.

27. Ďalej dovolateľ uviedol, že zo strany mesta v záväzkovoprávnom vzťahu založenom kúpnu zmluvou ide o nakladanie s finančnými prostriedkami ako druhom majetku mesta v zmysle zásad hospodárenia mesta (viď Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 721/2000). Vzhľadom na uvedené sa nie je podľa dovolateľa možné stotožniť so závermi konajúcich súdov, že zásady hospodárenia nemajú právnu silu zákona, ktoré zaväzujú len osoby v danom meste, predovšetkým osoby konajúce za mesto. Napokon aj rozpor so zásadami hospodárenia a nakladania s majetkom obce môže podľa dovolateľa privodiť následok v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Zmyslom právnej úpravy hospodárenia je totiž podľa dovolateľa zveriť primátorovi mesta Svidník rozhodovanie o tzv. bežných veciach do výšky 3.000,- Eur, pričom rozhodovanie o dôležitých úkonoch nakladania s majetkom mesta sa ponechalo v kompetencii mestského zastupiteľstva (napríklad už skôr spomínaný Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08).

28. S poukazom na § 35 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka dovolateľ v súvislosti s uznesením č. 393/2004 vyvodil, že z gramatického výkladu tohto uznesenia nevyplýva výslovný a bez akýchkoľvek pochybností vyjadrený súhlasný prejav vôle mestského zastupiteľstva s uzatvorením samotnej kúpnej zmluvy a so všetkými jej podstatnými náležitosťami. Náležitosti právnych úkonov sú pritom

obligatónymi podmienkami ich platnosti (§ 37 Občianskeho zákonníka, II. ÚS 435/2010).

29. Vyššie uvedené závery sa podľa dovolateľa týkajú aj uznesenia č. 505/2014, 25/2014, ktoré boli navyše zrušené s tým, že schválenie vyčlenenia finančných prostriedkov nemožno považovať za schválenie nakladania s finančnými prostriedkami (rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/64/2015, 3Cob/35/2014). Totiž ani v jednom z uvedených uznesení podľa dovolateľa nie je možné identifikovať jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností prejavenu vôľu s uzatvorením kúpnej zmluvy. A z rovnakých dôvodov nemožno ani schválenie investičného zámeru považovať za platný prejav vôle mestského zastupiteľstva konajúc za mesto s následkami založenia konkrétneho právneho vzťahu, a to kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným.

30. Dovolateľa sa zároveň nestotožňuje ani s právnym záverom odvolacieho súdu vo vzťahu k posúdeniu skutočnosti reálneho poskytnutia úveru Štátnym fondom rozvoja bývania, resp. dotácie Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR. Totiž skutočnosti, že tieto inštitúcie poskytli mestu finančné prostriedky nemožno podľa dovolateľa bez ďalšieho prisúdiť takú relevanciu, ktorý by bola spôsobilá tvrdiť existenciu, resp. platnosť kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva, na financovanie ktorej boli tieto finančné prostriedky poskytnuté.

31. Rovnako poukázal dovolateľ aj na nesprávne právne posúdenie listu z 26.09.2016, ktorý obsahoval snahu uhradiť faktúru pričom uznanie dlhu má priamy dopad na nakladanie s majetkom a majetkovými právami obce, preto by takýto právny úkon mal byť predmetom schvaľovania mestským zastupiteľstvom. Preto tento list nemožno považovať za platné uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a nie je spôsobilý dodatočne konvalidovať absolútnu neplatnosť samotnej kúpnej zmluvy zo dňa 26.03.2016. Absolútna neplatnosť pritom nastáva priamo zo zákona a pôsobí voči každému, a na ktorú prihliada súd ex offio.

32. Žalovaný preto navrhuje, aby dovolací súd rozsudkom zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %. Alternatívne žalovaný navrhuje, aby dovolací súd uznesením zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, prípadne aj rozsudok Okresného súdu Svidník a vec mu vráti na ďalšie konanie.

33. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že s dovolaním žalovaného nesúhlasí nakoľko najdôležitejšou skutočnosťou je právne úprava § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, ktorí sa od roku 2011 výrazne zmenila a dovolateľ vychádza zo skoršej právnej úpravy. Oproti predchádzajúcej právnej úprave nová právna úprava obmedzila prípady, kde bolo potrebné pre platnosť právneho úkonu aj jeho schválenie obecným zastupiteľstvom, z ktorého dôvodu je aj judikatúra uvádzaná dovolateľom nepoužiteľná.

34. K námietke žalovaného o záväznosti zásad hospodárenia žalobca uviedol, že tieto majú povahu všeobecne záväzného predpisu len v prípadoch, kde zákon priamo odkazuje na zásady hospodárenia s majetkom obce, resp. odkazuje na rozhodnutie obecného zastupiteľstva. V ostatných prípadoch, kde obec napriek kogentnej právnej úprave zákona o majetku obcí rozširuje prijatými zásadami o hospodárení právomoc niektorého orgánu obce nad rámec stanovený zákonom, podľa žalobcu nepožíva právnu ochranu pri nedodržaní zásad hospodárenia vo vzťahu navonok k tretím osobám. A z pohľadu práva môže obec uplatňovať zodpovednosť len do vnútra, a to voči konkrétnej osobe nedodržiajúcej prijaté zásady hospodárenia v tejto prevyšujúcej časti. Zároveň žalobca poukázal na rozpory v tvrdení žalovaného uvedené v dovolaní a v konaní pred súdmi nižších inštancií.

35. Žalobca zdôraznil, že napriek jeho názoru, že schválenie kúpnej zmluvy mestským zastupiteľstvom nebolo potrebné podľa § 9 ods. 2 zákona o majetku obcí, kúpu nehnuteľností schválilo mestské zastupiteľstvo mesta Svidník formou uznesenia celkovo trikrát (24.04.2013, 29.09.2014 a 30.12.2014). Zároveň podľa žalobcu správanie žalovaného po podpísaní kúpnej zmluvy (vykonanie platby) potvrdzuje, že považoval kúpnu zmluvu za platnú a jeho ostatné kroky považuje za účelové v snahe vyhnúť sa doplateniu kúpnej ceny.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca je názoru, že odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní zaoberal aj rozhodnutiami dovolacieho súdu a zároveň sa s nimi aj náležite vysporiadal. Odvolací súd správne akceptoval preukázanie schválenia kúpy nehnuteľného majetku Mestským zastupiteľstvom mesta Svidník, ako aj akceptácie vyššie uvedeného schválenia použitia finančných prostriedkov na kúpu nehnuteľného majetku. Preto žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

38. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

39. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

40. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

41. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

42. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 C. s. p. oprel dovolateľ prípustnosť dovolania (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020).

43. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

44. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

45. Dovolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C. s. p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

46. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať dovolací súd, predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

47. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd v riešenom spore odklonil. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

48. Ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke, je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Skutočnosť, že súd bez vysvetlenia nerešpektuje niektorý judikát najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia. Ide tiež o negatívny dopad na predvídateľnosť súdneho rozhodovania. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne podobnej veci, avšak je nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné stotožniť sa s judikátom.

49. Je potom úlohou dovolacieho súdu, ak sú dôvody prípustnosti z tohto pohľadu dovolateľom uvedené, t. j. predpokladá sa, že dovolateľ „presvedčí“ dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, aby tento odklon, ak bude mať za to, že dovolanie je prípustné, z hľadiska právneho posúdenia vec vyriešil. Dovolateľ preto musí v dovolaní presne uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí (Veľké komentáre, Civilný sporový poriadok, Števcík, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., 2016, str. 1382).

50. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.).

51. Dovolací súd preskúmaním dovolania v prvom rade konštatuje, že v ňom absentuje jednoznačné vymedzenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) odklonil od

ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s tým, že túto nie je možné jednoznačne vyvodit' ani z obsahu podaného dovolania s dopadom na jej zovšeobecnenie (III. ÚS 123/2020).

52. Dovolateľom namietaná polemika sa viaže na postup Mestského zastupiteľstva mesta Svidník, ktoré na svojom zasadnutí dňa 24.04.2013 uznesením č. 339/2013 schválilo znenie Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve na kúpu bytového domu a prislúchajúcu technickú vybavenosť, ktorá Zmluva o budúcej kúpnej zmluve podľa § 50a Občianskeho zákonníka bola následne uzatvorená dňa 20.06.2013 medzi žalobcom ako budúcim predávajúcim a žalovaným ako budúcim kupujúcim. Takáto dovolateľom vedená polemika sa týka skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom, ktorá však predstavuje skutkovú (a nie právnu) rovinu daného sporu, ktorá nemôže založiť prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci.

53. Tento záver vyplýva aj zo skutočnosti, že otázka postupu mestského zastupiteľstva pred uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 23.03.2016, správnosti zápisu o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby dňa 01.06.2016 pod č. 02/2016, č. 03/2016 a č. 04/2016, vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovaného katastra nehnuteľností pod č. N na LV č. XXXX kat. úz. K., dodatkov k dotknutej kúpnej zmluve vrátane uznesení mestského zastupiteľstva prijatých v súvislosti s uzavretím kúpnej zmluvy; môže byť predmetom len konkrétneho jedného sporového konania, z čoho je zrejmé, že takáto otázka nemôže byť predmetom skoršej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z tohto dôvodu, nemôže dovolací súd uskutočniť meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

54. Vyššie uvedeným záverom svedčí aj skutočnosť, že dovolateľom uvádzané rozhodnutia, od ktorých malo dôjsť k odklonu sa týkajú výkladu prejavu vôle vo všeobecnosti (II. ÚS 435/2000), ktoré sa však za každých okolností viažu na konkrétne skutkové zistenia a z nich plynúcich právnych záverov. Ostatné rozhodnutia uvedené žalovaným sa navyše na prejednávany spor nedajú aplikovať ani z dôvodu, že sa viažu na právnu úpravu platnú do 31.12.2010 (III. ÚS 389/2008, 2Cdo/284/2006, 5Obdo/45/2016).

55. Keďže absentuje vymedzenie právnej otázky, od ktorej sa súdy mali odkloniť, je možné konštatovať, že aj žalovaným označené rozhodnutia zdôrazňujú jeho nespokojnosť so skutkovými zisteniami konajúcich súdov.

56. Dovolací súd taktiež konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017), zotráva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

57. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

58. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 2 C. s. p., nemožno považovať argumenty žalovaného uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s vyodením skutkových zistení a záverov konajúcich súdov s odkazom na obsolétne rozhodnutia dovolacieho súdu, resp. Ústavného súdu SR.

59. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietol.

60. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. s dôrazom na skutočnosť, že žalobca nepožiadaval o náhradu trov dovolacieho konania.

61. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.